

Arrest

nr. 217 132 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal in de eerste plaats vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, om te ontkomen aan het agressieve gedrag van zijn vader, zich niet elders kan vestigen in Albanië.

Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal wijst in dit verband onder meer naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt o.a. nog opgemerkt dat verzoeker geen gevolg gaf aan de vraag van de commissaris-generaal om een overlijdensakte van zijn moeder, documenten van het verzoek om internationale bescherming van zijn broer, het dreigbericht van zijn vader of de klachten die hij bij de politie zou hebben neergelegd in te dienen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Waar verzoeker (s raadsman) meermaals gewag maakt van 'een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' dient erop gewezen dat de bestreden beslissing, zo blijkt ook al duidelijk uit de titel ervan, een beslissing "verzoek kennelijk ongegrond (...)" betreft waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

3.3.3. Waar in het verzoekschrift op algemene wijze wordt aangevoerd dat "Verzoekende partij heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven", stelt de Raad vast dat, ondanks uitdrukkelijke vraag om hier bewijs van neer te leggen, tot op heden elk begin van bewijs ontbreekt van de overlijdensakte van verzoekers moeder, documenten van het verzoek om internationale bescherming van zijn broer, het dreigbericht dat zijn vader zou hebben gestuurd en van de klachten die hij beweerdelijk bij de politie zou hebben neergelegd. Verzoeker maakt overigens op geen enkele wijze ook maar enigszins in concreto aannemelijk daadwerkelijk al enige ernstige poging te hebben ondernomen om deze stukken te (trachten te) verkrijgen. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen relaas, dat hij niet met enig objectief begin van bewijs weet te staven.

3.3.4. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt het motief in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, om te ontkomen aan het agressieve gedrag van uw vader, zich niet elders kon vestigen in Albanië. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw zus, die in juni 2018 gehuwd is en sindsdien elders in Laç woont, sinds haar huwelijk geen problemen meer heeft met uw vader (CGVS, p. 4, 10). Zelf verbleef u gedurende een maand bij uw tante in Durrës, en werd u tijdens deze maand op geen enkele manier door uw vader lastiggevallen (CGVS, p. 4, 10, 14). Toen u bij uw oom verbleef heeft uw vader een dreigend bericht gestuurd hebben naar uw oom, maar hij ondernam geen enkele poging om u daadwerkelijk te treffen – hij kwam niet bij uw oom kijken of u daar verbleef – en contacteerde u zelf niet rechtstreeks (CGVS, p. 7, 11, 14). Overigens legde u het bericht niet neer dat uw vader naar uw oom gestuurd heeft – hoewel u hier nadrukkelijk om werd gevraagd (CGVS, p. 11). U verklaarde zelf dat uw vader niet actief naar u op zoek kwam om u lastig te vallen, maar dat zijn agressieve gedrag zich enkel manifesteerde wanneer u in zijn woning verbleef (CGVS, p. 14). Gevraagd of u had overwogen om zich zelfstandig elders in Albanië te vestigen, verklaarde u eerst dat u niet wist waarheen te vertrekken. Toen u werd gesuggereerd dat u naar een andere Albanese stad kon trekken, antwoordde u dat u er niet aan had gedacht omdat u had gehoopt dat uw vader rustiger zou worden. Uiteindelijk verklaarde u dat er geen reden was waarom u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen (CGVS, p. 14-15). U verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud dat uw vader u niet meer wenste te zien dus dat u in een andere Albanese stad zou moeten gaan wonen in geval van terugkeer. U voegde er echter aan toe dat u elders geen enkele steun genoot (CGVS, p. 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat u een meerderjarige man bent die scholing heeft genoten en in het verleden reeds heeft gewerkt (CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u wel degelijk de steun geniet van uw familieleden. Een hervestiging in een andere Albanese stad kan dan ook niet als onredelijk worden beschouwd."

3.3.5. Verzoeker brengt evenmin concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond als wordt vastgesteld:

“Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde dat u drie of vier keer naar de politie ging om klacht in te dienen tegen uw vader, maar dat zij niet ingrepen (CGVS, p. 15-16). In dit kader wordt vastgesteld dat u geen enkel bewijs neerlegde van de klachten die u zou hebben ingediend. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat de politie wel langs kwam en een huiszoeking verrichtte (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u het door u beweerde slechte functioneren van de politie nergens aanklaagde, en ook op geen enkele andere manier hulp zocht zoals via een advocaat, de ombudsman, of een organisatie voor kinderrechten voor uw minderjarige broer (CGVS, p. 15-17). Uw verklaring hiervoor, met name dat u niet wist waar u terecht kon, kan geenszins volstaan. Het betreft immers zaken die men kan opzoeken of waarvoor men anderen om hulp kan vragen – u kon geen enkele verklaring bieden voor het feit dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p. 16-17). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team

en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt."

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt, net als verzoekers selectieve lezing van de bestreden beslissing en blote beweringen alsook niet onderbouwde kritiek, geen dienstig verweer en vermag voorgaande concrete vaststellingen niet in een ander daglicht te plaatsen.

Zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde klachten die hij bij de Albanese politie zou hebben ingediend, quod non gelet inzonderheid op het gebrek aan enig bewijs hiervan, betwist verzoeker bovendien geenszins dat hij geheel heeft nagelaten om het beweerde slechte functioneren van de politie aan te kaarten en aan te klagen. Evenmin ontkent hij, buiten zijn beweerde klachten bij de politie, op geen enkele andere manier hulp te hebben gezocht, zoals via een advocaat, de ombudsman of bijvoorbeeld bij een organisatie.

De Raad treedt derhalve de commissaris-generaal bij in diens besluit dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te verlenen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij, daargelaten de geloofwaardigheid van die problemen, zich wat zijn verklaarde problemen met zijn vader betreft niet elders in Albanië kan vestigen, noch dat het hem dienaangaande in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.

3.3.6. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, verwijst zij naar het verzoekschrift en benadrukt zij dat zij wel degelijk een poging heeft gedaan om hulp te zoeken maar deze niet toereikend was. Verzoekende partij wijst op haar precair profiel en stelt dat zij veel heeft meegemaakt. Zij licht toe dat haar moeder zelfmoord pleegde en dat haar vader agressief was. Tot slot verwijst zij naar artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijk een poging heeft gedaan om hulp te zoeken maar deze niet toereikend was. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“3.3.5. Verzoeker brengt evenmin concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond als wordt vastgesteld:*

“Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde dat u drie of vier keer naar de politie ging om klacht in te dienen tegen uw vader, maar dat zij niet ingrepen (CGVS, p. 15-16). In dit kader wordt vastgesteld dat u geen enkel bewijs neerlegde van de klachten die u zou hebben ingediend. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat de politie wel langs kwam en een huiszoeking verrichtte (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u het door u beweerde slechte functioneren van de politie nergens aanklaagde, en ook op geen enkele andere manier hulp zocht zoals via een advocaat, de ombudsman, of een organisatie voor kinderrechten voor uw minderjarige broer (CGVS, p. 15-17). Uw verklaring hiervoor, met name dat u niet wist waar u terecht kon, kan geenszins volstaan. Het betreft immers zaken die men kan opzoeken of waarvoor men anderen om hulp kan vragen – u kon geen enkele verklaring bieden voor het feit dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p. 16-17). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te

professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt, net als verzoekers selectieve lezing van de bestreden beslissing en blote beweringen alsook niet onderbouwde kritiek, geen dienstig verweer en vermag voorgaande concrete vaststellingen niet in een ander daglicht te plaatsen.

Zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde klachten die hij bij de Albanese politie zou hebben ingediend, quod non gelet inzonderheid op het gebrek aan enig bewijs hiervan, betwist verzoeker bovendien geenszins dat hij geheel heeft nagelaten om het beweerde slechte functioneren van de politie aan te kaarten en aan te klagen. Evenmin ontkent hij, buiten zijn beweerde klachten bij de

politie, op geen enkele andere manier hulp te hebben gezocht, zoals via een advocaat, de ombudsman of bijvoorbeeld bij een organisatie.

De Raad treedt derhalve de commissaris-generaal bij in diens besluit dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te verlenen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij, daargelaten de geloofwaardigheid van die problemen, zich wat zijn verklaarde problemen met zijn vader betreft niet elders in Albanië kan vestigen, noch dat het hem dienaangaande in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.” Verzoekende partij werpt met haar voorgaand betoog geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij wijst voorts op haar precair profiel. Door op algemene wijze en zonder verdere uitleg te wijzen op haar precair profiel, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking. Daarnaast concretiseert zij niet met welke specifieke elementen van haar precair profiel eventueel geen rekening zou zijn gehouden en op welke wijze haar precair profiel een eventuele (negatieve) invloed zou hebben gehad op het verloop / de afloop van haar huidig verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekende partij algemeen verwijst naar artikel 3 EVRM, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, het stellen dat zij veel heeft meegemaakt en het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS